Issue 16, 2024

УДК 005.8:004.7

УПРАВЛІННЯ ПРОЦЕСАМИ У РОЗПОДІЛЕНИХ ПРОЄКТНИХ КОМАНДАХ

[1] Роман Васьків, [2]Наталія Веретеннікова

Національний університет “Львівська політехніка”,
кафедра інформаційних систем та мереж, Львів, Україна
[1] E-mail: roman.i.vaskiv@lpnu.ua, ORCID: 0000-0002-8549-5035
[2] E-mail: nataliia.v.veretennikova@lpnu.ua, ORCID: 0000-0001-9564-4084

Анотація. У роботі досліджено підходи до управління процесами координації та розподілу завдань у розподілених проєктних командах в IT галузі, які працюють у географічно розосереджених Agile-середовищах. Основна увага приділяється розробці моделі відбору членів команди, яка враховує досвід, продуктивність і географічне розташування членів розподілених команд для ефективного виконання завдань. Запропонована функціональна модель надає можливість враховувати основні фактори та залежності, що впливають на процес прийняття рішень у розподілених командах, зокрема функціональність, часову доступність і географічну відповідність. Це сприяє мінімізації ризиків і підвищенню ефективності управління проєктами, що особливо важливо в умовах швидко змінюваного IT ринку. Проаналізовано обмеження моделі та запропоновано шляхи подальших розвідок.

Ключові слова – розподілені проєктні команди, Agile, розподілена розробка програмного забезпечення, управління проєктними процесами.

Постановка проблеми

У сучасному IT-середовищі розподілені команди набувають все більшої популярності завдяки глобалізації ринку праці та розвитку технологій дистанційної роботи, а також процесам, які стимулюють компанії частіше впроваджувати віддалені технології виробничої взаємодії. Це в свою чергу дозволяє компаніям швидко реагувати на зміни ринку, залучаючи кваліфікованих фахівців у різних географічних локаціях. Завдяки цьому, фірми, компанії та виробництва можуть працювати цілодобово, використовуючи синхронізацію виконання завдань у різних часових поясах для безперервності потоку їх виконання.

Сучасні підходи до розробки програмного забезпечення орієнтовані на швидку доставку якісних продуктів з мінімальними витратами. Agile-методології, орієнтовані на задоволення потреб замовників, стали ефективним інструментом досягнення цих цілей, роблячи акцент на співпраці між учасниками команди, швидкій адаптації до змін і націленості на створення якісних високо-функціональних продуктів.

Аналіз останніх досліджень та публікацій

Згідно з дослідженням Інституту з Управління Проєктами (Project Management Institute, PMI), тенденції в сферах віддаленої роботи та розподілених команд продовжують зростати. Гібридні підходи до управління проєктами, які поєднують елементи Agile і Predictive методологій, значно

збільшилися у використанні, зрісши з 20 % у 2020 році до 31,5 % у 2023 році. Це вказує на зміщення трендів до комбінування цих підходів для кращого управління розподіленими командами в різних галузях [1].

Однак впровадження зазначених методологій у розподілених умовах, коли команди розміщені в різних частинах світу, створює нові виклики, які впливають на ефективність управління проєктами.

Управління процесами формування та динамічної актуалізації переліку завдань, необхідних для розробки продукту, що ґрунтується на аналізі ринкових вимог, зворотного зв'язку користувачів і можливостей виробництва (беклог), у розподілених проєктних командах супроводжується специфічними викликами, пов'язаними з координацією та ефективністю виконання [2]. Географічна розподіленість учасників ускладнює комунікацію та координацію завдань, часова розподіленість може призвести до затримок у виконанні робіт через різницю у часових поясах, а функціональна розподіленість вимагає точного розподілу ролей та обов'язків серед учасників команди. Усі ці фактори створюють додаткові перешкоди і вимагають розробки нових методів та моделей для оптимального розподілу завдань і підвищення загальної ефективності управління процесами виконання таких проєктів.

Розподілена розробка програмного забезпечення (Distributed Software Development, DSD) охоплює взаємодію членів команди, які фізично розташовані у різних локаціях, що може включати як різні регіони в межах однієї країни, так і різні країни і континенти. Цей підхід відкриває нові можливості для удосконалення процесів розробки, зокрема скорочення часу розробки, зменшення витрат і підвищення якості кінцевого продукту за рахунок залучення найефективніших фахівців заданих профілів та кваліфікації з різних регіонів. Проте впровадження розподілених Agile-середовищ (Distributed Agile Software Development, DASD) супроводжується серйозними викликами, такими як управління міжкомандною взаємодією, забезпечення ефективної комунікації та координації, а також подолання культурних і мовних бар'єрів [3].

Однією з ключових проблем у таких умовах є розподіл завдань серед членів команди. Непрозорий і недостатньо виважений та обґрунтований розподіл може призвести до зниження якості програмного продукту, падіння продуктивності праці та мотивації команди. Хоча належне планування проєкту є необхідною передумовою для успішної розробки, на практиці доволі багато проєктів зазнають невдач через неефективну організацію виконання завдань і управління проєктними командами.

У традиційних Agile-підходах розподіл завдань ґрунтується на ідентифікації історій користувачів (User Stories), де кожна історія розбивається на завдання, які повинні реалізовувати нові функціональні можливості. Однак, якщо члени команди розподілені географічно, прийняття рішень щодо розподілу завдань ускладнюється через відсутність можливості проведення прямих зустрічей. Це призводить до ускладнень у координації, необхідної для узгодження завдань серед членів команди.

Розподілена розробка проєктів є порівняно новою парадигмою, яка, окрім переваг, супроводжується певними ризиками. Зокрема, підвищена складність розподілу завдань виникає через недостатнє врахування географічного розташування команд, різниці в часових поясах і можливих культурних конфліктів. Ефективний розподіл завдань стає критично важливим для прийняття оптимальних рішень, що впливають на успішність проєкту та допомагають мінімізувати ризики.

Ефективне управління процесами в розподілених проєктних командах може бути вдосконалене через впровадження базових принципів розподілених інформаційних систем. Використання проміжного програмного забезпечення (middleware) в інформаційних системах забезпечує взаємодію між різнорідними компонентами, що сприяє узгодженості процесів [4]. Аналогічно, для розподілених команд проміжне програмне забезпечення (middleware) дозволятиме налаштувати інформаційний супровід, що покращує комунікацію між віддаленими членами команди, мінімізуючи труднощі, пов'язані з різницею в часових поясах і географічною розподіленістю, та сприяючи підвищенню ефективності проєктів.

Ефективне управління розподіленими проєктними командами, особливо в умовах Agile-методологій, є складним завданням, яке вимагає інтеграції нових підходів до координації та розподілу завдань. Низка досліджень підкреслює необхідність удосконалення процесів, технологій та методів управління для забезпечення успішної роботи розподілених команд.

Форсгрен, Н., Хамбл, Дж., і Кім, Г. підкреслюють важливість інтеграції практик Lean та DevOps для підвищення продуктивності програмних команд. Їх дослідження показує, що такі підходи можуть значно покращити ефективність роботи розподілених команд завдяки оптимізації швидкості та якості доставки продукту. Вони наголошують на необхідності адаптації комунікаційних та управлінських методів, що є критично важливим для розподілених команд [5].

Подібним чином, Ламерсдорф та ін. [6] повідомляють, що практики вважають, що їхні проєкти із розподіленими командами зазнали невдачі через те, що розподіл завдань був занадто зосереджений на одному критерії (зазвичай на вартості робочої сили), ігноруючи інші важливі фактори, такі як культурні відмінності, індивідуальний досвід, експертиза, близькість до клієнтів і взаємозв'язок між завданнями. Незважаючи на значущість цієї проблеми, досліджень, присвячених факторам, що впливають на розподіл завдань у проєктах GSD, все ще мало [7].

Сіман Фільо, М., Піньєйро, П. Р. та інші автори аналізують різні підходи до розподілу завдань у розподілених командах, зокрема багатокритеріальні моделі, які дозволяють оптимізувати процеси координації та понизити ризики, пов'язані з комунікаційними бар'єрами та різницею у часових зонах. Вони підкреслюють, що врахування географічних та часових особливостей учасників команди є одним з ключів успішного управління проєктами [8].

Перейра, Л. та інші аналізуючи публікацій, в яких подані результати дослідження віртуальних команд підкреслюють важливість таких аспектів, як динаміка команд, використання комунікаційних технологій. Вони акцентують увагу на викликах, з якими стикаються при управлінні проєктами в умовах проєктів, що реалізуються віртуальними командами, та на необхідності адаптації стратегій управління до нових умов [9].

Аслам В., Іджаз Ф. пропонують оригінальну модель для розподілу завдань у розподілених Agile-командах, що базується на математичних методах оцінки. Це дослідження є важливим для розуміння того, як математичні моделі можуть використовуватись в процесах управління завданнями, дозволяючи підвищити ефективність координації між членами команди та зменшити ризики, пов'язані з комунікаційними перешкодами [10].

Управління проєктними процесами у розподілених командах часто включають складні взаємодії між експертами, ролями, командами та завданнями. У цьому контексті особливо важливою є координація на трьох рівнях: індивідуальному, груповому та програмному, що дозволяє ефективно організувати розподіл завдань у IT проєктах з розподіленими командах. Важливо також враховувати різні типи комунікацій, зокрема зустрічі у рамках Agile та глобальної розробки, а сучасні комунікаційні технології можуть служити засобами для ефективної взаємної адаптації та координації в таких командах [11]. Як зазначають Ван Стін і Таненбаум (2024), ключовим викликом у розподілених системах є забезпечення цілісної інтеграції компонентів через координацію процесів і комунікацію між командами, що працюють у різних географічних зонах, а також адаптація цих процесів до вимог динамічного IT-середовища, де важлива стабільність і ефективність комунікаційних протоколів на всіх рівнях [4]. Важливими факторами є врахування часових зон та синхронізації комунікації, що сприяє зниженню ризиків та покращенню інтеграції у розподілених IT-проектах [12, 13, 14].

Формулювання цілі статті

У роботі подається розробка та створення функціональної моделі управління процесами в розподілених проєктних командах, яка враховує ключові фактори: функціональність, часову узгодженість і географічну віддаленість учасників. Стаття фокусується на підвищенні ефективності

командної роботи через оптимізацію розподілу завдань та координації в умовах розподілених Agile-команд, а також пропонує рішення для подолання викликів і мінімізації ризиків, що виникають у розподілених командах, для забезпечення підвищення загальної продуктивності та успішної реалізації проєктів.

Виклад основного матеріалу

Процес управління розподіленими командами в IT-проєктах стає все більш складним, особливо в умовах інтеграції світових ринків та все більш поширеного використання віддалених режимів роботи. Формування ефективної команди, яка відповідає вимогам проєкту, є ключовим завданням для забезпечення успішної його реалізації. Однак, традиційні методи управління та підбору персоналу часто не враховують такі важливі аспекти, як функціональність, часова доступність і географічне розташування членів команди.

Для вирішення цієї проблеми була розроблена концептуальна модель інформаційної системи, в якій автоматизуються процеси відбору членів команди на основі моделей, які враховують три базові характеристики розподіленості. Крім того, пропонована інформаційна система забезпечує ефективну комунікацію між членами команди та замовником продукту на всіх етапах розробки, від задач проєктування до системної інтеграції та тестування.

Функціональна блок-схема процесів візуалізує процедуру управління проєктом, починаючи з початкового планування і закінчуючи доставкою окремих підсистем, що складають цілісну систему, замовнику. З її допомогою подана ілюстрація взаємозв'язків на різних етапах проєкту, зокрема йдеться про відбір команди, управління завданнями, комунікацію між учасниками та інтеграцію компонентів (рис. 1).

Таблиця 1

Основні терміни, позначення та їх подання

Залежність сутності (Entity Dependency – ED)	Залежність між сутностями в інформаційній системі, де одна сутність впливає на функціональний стан іншої, забезпечуючи цілісність і узгодженість процесів. Інформаційний обмін відбувається між сутностями, а не між процесами.
Залежність діяльності (Activity Dependency – AD)	Залежність між процесами, де один процес повинен завершитися до початку іншого.
Послідовна залежність (Sequential Dependency – SD)	Послідовна залежність між процесами, що виконуються в певному порядку.
Функціональна залежність (Functional Dependency – FD)	Залежність, що визначає відповідність завдань функціональним вимогам.
Комунікаційний процес (Communication Process – CP)	Процес комунікації між учасниками проєкту, зокрема між Development Team (командою проєкту) і Product Owner (власником продукту).
Оцінка функціональності (Functionality Score – FS_i)	Оцінка відповідності кандидата функціональним вимогам.
Оцінка тимчасової узгодженості (Temporal Alignment Score – TAS_i)	Оцінка відповідності кандидата часовим параметрам (робочим годинам).
Оцінка географічної відповідності (Geographical Suitability Score – GSS_i)	Оцінка відповідності кандидата географічному розташуванню.
Умова для ухвалення рішення (Decision Condition – DC)	Умови для ухвалення рішення щодо відповідності кандидата.
Історія користувача (User Story – US)	Стислий опис кінцевого результату для конкретного користувача, що є запрошенням до обговорення деталей. [3, PMBOK].
Беклог (Backlog)	Впорядкований список завдань або елементів роботи, які мають бути виконані в рамках проєкту [3, PMBOK].
Власник продукту (Product Owner)	Особа, відповідальна за максимізацію цінності продукту та ухвалення рішень стосовно кінцевого продукту. [3, PMBOK].

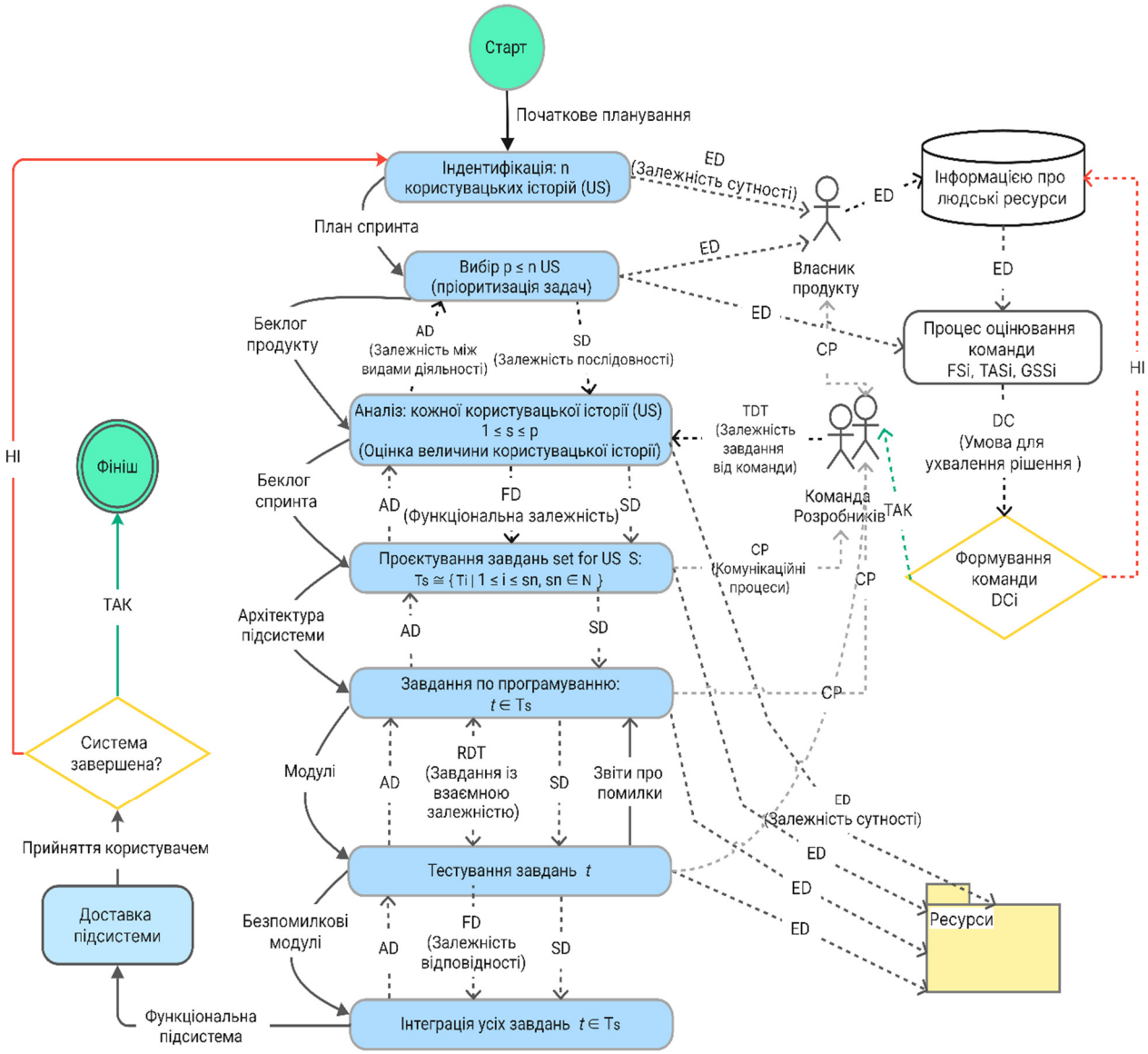

Рис. 1 Модель процесу IT-розробки з процедурами оптимального вибору розподіленої проєктної команди на основі функціональної, часової та географічної сумісності, а також оцінки його ефективності для зниження ризиків і зменшення вартості проєкту.

Функціональна модель, подана діаграмою, зорієнтована на процедури автоматизованого відбору кандидатів для розподілених команд на основі трьох ключових параметрів: функціональність, часова доступність та географічна відповідність. Використовуючи наведену модель керівнику надаються додаткові їх інструменти та можливості щодо оптимізації процесів формування команди, забезпечуючи при цьому мінімізацію ризиків та максимізацію ефективності роботи над проєктом.

В запропонованій блок-схемі відображено повний цикл управління проєктом, охоплюючи відбір команди, виконання завдань, координацію між учасниками та завершення проєкту з передачею готової системи або її компонентів замовнику.

Розглянемо більш детально запропоновану функціональну модель.

1. Ініціація проєкту (Project Initiation)

Ініціація проєкту (Project Initiation) є стартовою точкою розробки IT-проєкту та ключовим етапом запуску всіх процесів управління проєктом. На цьому етапі визначаються основні пере-

думови, встановлюються цілі, формулюються очікування та обмеження, що служать базою для подальших етапів планування та реалізації. Етап ініціації тісно пов'язаний із усіма подальшими процесами, оскільки він закладає фундаментальні передумови, на яких базуватиметься увесь проєкт.

Після ініціації проєкт переходить у фазу Початкового планування (Initial Planning), яка конкретизує базові аспекти проєкту, такі як ресурси, обмеження та загальний напрямок розвитку. Хоча цілі були встановлені на етапі ініціації, на цьому етапі вони деталізуються і формалізуються в рамках проєктної документації. Цей етап тісно пов'язаний з подальшими процесами, зокрема з ідентифікацією User Stories (USs), що є основою для створення – впорядкованого списку завдань виконання яких є обов'язковим для створення якісного, високотехнологічного та конкуретно спроможного (беклогу) продукту. На цьому етапі відбувається активна взаємодія з Власником продукту (Product Owner), який використовуючи принципи залежностей сутностей (Entity Dependency – ED), визначає пріоритети й очікування для наступних ітерацій. Взаємодія між різними сутностями проєкту забезпечує узгодженість цілей та вимог на всіх етапах його реалізації.

Власник продукту може отримати доступ до бази даних з Інформацією про людські ресурси (Human Resources Information), яка містить детальну інформацію про потенційних учасників команди, як внутрішніх, так і зовнішніх кандидатів. У цій базі даних відображені такі параметри потенційних виконавців, як досвід, навички, предметна область, географічне розташування та доступність, зокрема часові пояси. Ця інформація слугує допоміжним інструментом при формуванні команди з використанням моделі, яка враховує розподіл завдань між учасниками на основі їхніх компетенцій, спеціалізацій, географічного розташування, часового поясу та функціональних ролей. Такий підхід дозволяє сформувати високо-фахову команду для ефективного виконання проєкту.

Таким чином, цей етап виступає важливою відправною точкою, що приводить у дію всі подальші етапи проєкту, які відображені блок-схемою, забезпечуючи структуроване та ефективне управління процесами розробки програмного забезпечення.

2. План спринту (Sprint Plan)

Після завершення початкового етапу (Start), проєкт переходить у фазу План спринту (Sprint Plan), яка визначає, як саме і які задачі будуть виконуватися впродовж поточного спринту. Ця фаза характеризується станом

$$\boldsymbol{Selection\ p\ \leq n\ US\ (prioritization),} \tag{1}$$

де відбувається вибір і пріоритизація задач (User Stories, US) для виконання в поточному спринті.

- **Selection** процес відбору завдань або користувацьких історій (User Stories, US).
- **p ≤ n US** вказує на те, що з усієї наявної кількості користувацьких історій (n), для реалізації обираються лише **p** найбільш пріоритетних завдань, де **p** є кількістю завдань, які команда може виконати у межах одного спринту.
- **Prioritization –** підкреслює, що процес відбору базується на пріоритизації завдань, тобто на виборі найбільш важливих та необхідних для досягнення цілей спринту.

На цьому етапі суттєву роль відіграє Власник продукту (Product Owner) – особа, що є відповідальною за максимізацію цінності створюваного продукту, який через залежність ED (Entity Dependency) визначає перелік пріоритетних задач. Водночас відбувається взаємодія з Team Evaluation Process для визначення найкращих претендентів у члени команди. Процес оцінювання здійснюється на основі трьох ключових параметрів: функціональність, часова доступність та географічна відповідність.

Модель оцінювання кандидатів: Functionality Score (FSi).

Цей показник оцінює відповідність кандидата вимогам задачі на основі його знань, навичок і досвіду. До уваги можуть братися фактори роботи з іншими проєктами в цій же предметній області, експертності у певній технології.

$$FS_i = \sum_{j=1}^{n} W_j \times C_{ij} \tag{2}$$

де W_j – вага критерію знань і досвіду, а C_{ij} – рівень відповідності кандидата i критерію j.

Подамо послідовність етапів, більш деталізовано, а саме:

Визначення критеріїв → Призначення ваг для критеріїв → Оцінка кандидатів → Розрахунок оцінки функціональності → Вибір найкращого кандидата

Таблиця 2

Етапи та опис процесу відбору претендентів для проєктної команди

Етап	Опис
Визначення критеріїв	Визначаються ключові критерії для кожної задачі або набору задач у проєкті. Вони включають: знання конкретних технологій, досвід роботи з певними інструментами, знання методологій, навички роботи в команді.
Призначення ваг для критеріїв	Для кожного критерію призначається вага W_j, яка відображає його відносну важливість у контексті задачі. Вага допомагає визначити пріоритетність кожного критерію.
Оцінка кандидатів	Кожен кандидат оцінюється на відповідність критеріям. Оцінка C_{ij} базується на попередньо зібраних даних, результатах тестових завдань або іншій релевантній інформації.
Розрахунок оцінки функціональності	Розраховується загальна оцінка функціональності (Functionality Score) FS_i для кожного кандидата. Цей показник визначається як сума добутків ваги кожного критерію на оцінку відповідності кандидата.
Вибір найкращого кандидата	Кандидати з найвищою функціональною оцінкою (Functionality Score) відбираються для наступного етапу відбору, оскільки вони є найбільш підходящими для виконання задач.

Реалізація цих етапів забезпечує об’єктивний та ефективний процес відбору, що є критично важливим для формування оптимальної команди та досягнення успішних результатів у проєкті.

TASi (Temporal Alignment Score) – показник оцінює відповідність кандидата часовим параметрам, тобто його доступності у відповідні години роботи.

$$TAS_i = \frac{P_{i1} \cap P_{i2} \cap \ldots \cap P_{in}}{T_{total}} \times (1 - L_i) \tag{3}$$

де P_{i1}, P_{i2}, …, P_{in} – доступні робочі години кандидата, а T_{total} – загальна тривалість робочого часу.

T_{total} – загальна тривалість робочого часу (може бути визначена для проєкту, наприклад, 8 годин на день або 40 годин на тиждень).

L_i – завантаження кандидата іншими проєктами (виражене у відсотках, наприклад, 0,9 для 90 % зайнятості). Таким чином, коефіцієнт $(1 - L_i)$ відображає частку часу, яку кандидат може виділити для нового проєкту. Якщо кандидат завантажений на 90 % (L_i = 0,9), він має лише 10 % доступного часу для нового проєкту.

Якщо TAS_i наближається до 1, це означає, що кандидат ідеально підходить: його робочий час збігається з іншими членами команди, і він не перевантажений іншими проєктами.

Якщо TAS_i низький, це означає, що кандидат або зайнятий іншими проєктами, або його робочий час не відповідає часу інших членів команди.

Дана оцінка дозволяє знайти найкращих кандидатів, які працюють у відповідних часових зонах і мають достатньо вільного часу для обраного проєкту.

Оцінка географічної відповідності (Geographical Suitability Score – GSSi) – показник оцінює географічну відповідність кандидата, враховуючи близькість його розташування до інших членів команди та вплив на ефективність комунікації.

$$GSS_i = \frac{1}{D_{ij}} \times T_{ij} \tag{4}$$

де D_{ij} – географічна відстань між членами команди, а T_{ij} – коефіцієнт технологічної підтримки комунікації, який враховує використання відповідних технологій для подолання комунікаційних бар'єрів.

У контексті розподілених проектних команд географічна відповідність не обмежується лише фізичною відстанню між членами команди. Оцінка географічної відповідності (GSS_i) повинна враховувати не лише кількість кілометрів між учасниками, але й рівень технологічного забезпечення для забезпечення ефективної комунікації. Застосування високотехнологічних рішень, таких як відеоконференції, системи керування проєктами або інструменти співпраці в реальному часі, може значно зменшити "географічну відстань" навіть між командами, розташованими на різних континентах.

Таким чином, T_{ij} – це коефіцієнт, який враховує можливості подолання географічних відстаней за допомогою сучасних комунікаційних технологій. Наприклад, якщо команда має доступ до ефективних засобів комунікації, коефіцієнт T_{ij} буде високим, що збільшить загальний показник GSS_i, навіть якщо фактична фізична відстань між членами команди значна.

Перехід до фази прийняття рішень (Decision Conditions). Після розрахунків усіх показників за допомогою математичної моделі, система переходить до фази прийняття рішень (Decision Conditions – DC), де відбувається перевірка умови відбору кандидатів для формування оптимальної команди. На цій фазі здійснюється аналіз кожного кандидата за наступними умовами:

$$DC_i = \begin{cases} Yes, & \text{якщо } FS_i > Threshold_{FS} \wedge TAS_i > Threshold_{TAS} \wedge GSS_i > Threshold_{GSS} \\ No, & \text{в іншому випадку} \end{cases} \tag{5}$$

- DC_i – рішення щодо включення кандидата і до команди. Значення "Yes" означає, що кандидат відповідає всім критеріям і може бути включений до команди, тоді як "No" означає, що кандидат не відповідає умовам і буде відсіяний.
- FS_i (Functionality Score) – оцінка відповідності кандидата функціональним вимогам завданням. Цей показник оцінює знання, навички та досвід кандидата у контексті виконання конкретних завдань.
- $Threshold_{FS}$ – мінімальне значення оцінки функціональності (Functionality Score), яке кандидат повинен перевищити, щоб відповідати встановленим функціональним вимогам.
- TAS_i (Temporal Alignment Score) – оцінка відповідності кандидата часовим параметрам, тобто його доступності для роботи у необхідні робочі години.
- $Threshold_{TAS}$ – мінімальне значення Temporal Alignment Score, яке кандидат повинен перевищити, щоб відповідати часовим параметрам.
- GSS_i (Geographical Suitability Score) – оцінка відповідності кандидата географічним параметрам, яка враховує вплив його місцезнаходження на здатність ефективно взаємодіяти з іншими членами команди.
- $Threshold_{GSS}$ – мінімальне значення Geographical Suitability Score, яке кандидат повинен перевищити, щоб відповідати географічним параметрам.

Залежно від того, чи відповідає кандидат усім трьом умовам (функціональна, часова та географічна відповідність), він або включається до команди, або відсіюється. Цей процес реалізується ітеративно, доки не буде сформовано повний набір учасників проєктної команди.

Окрім фізичної відстані та технологічної підтримки, слід враховувати соціокомунікаційну віддаленість між учасниками команди. Ця характеристика включає культурні, ментальні, історичні та соціальні особливості, які можуть впливати на ефективність співпраці. Наприклад, відмінності у ментальності, релігії, звичаях, мові або соціальних нормах можуть створювати "відстані", які не завжди можна подолати лише за допомогою технологій.

Соціокомунікаційна віддаленість є критично важливою в розподілених командах, оскільки вона впливає на динаміку співпраці навіть за фізичної близькості. Наприклад, робота у спільній проєктній команді представників різних національностей або релігій може бути ускладнена соціальними чи культурними бар'єрами, навіть якщо вони знаходяться в сусідніх містах.

Різні культури мають свої підходи до прийняття рішень, організації праці, спілкування і навіть розуміння часу. Одні культури схильні до ієрархічних структур і формальної комунікації, тоді як інші віддають перевагу демократичному стилю управління. Такі відмінності можуть викликати непорозуміння та напруженість, якщо їх не врахувати. Мовні бар'єри, відмінності у способах мислення та соціальні норми також можуть впливати на взаємодію в команді.

Успішна робота розподілених команд залежить не лише від технологій, але й від того, як члени команди подолають культурні, мовні та ментальні бар'єри. Комплексний підхід до оцінки географічної відповідності допоможе підвищити ефективність комунікації та зменшити соціальні бар'єри між учасниками.

Погодження та затвердження складу команди

Після формування команди, набір кандидатів передається на погодження стейкхолдерам та Product Owner. Погодження складу команди є важливим етапом, оскільки фіксує та підтверджує, що всі учасники команди відповідають вимогам проєкту, і саме цей склад забезпечує ефективне виконання задач на основі пріоритизованих User Stories (US).

Таким чином, фаза Sprint Plan забезпечує оптимальний вибір команди на основі процедури оцінювання кандидатів, яка враховує функціональні, часові та географічні аспекти. Це в свою чергу гарантує, що завдання поточного спринту будуть виконані з максимальною ефективністю.

3. Беклог продукту (Product Backlog)

Після етапу формування команди (Team Selection) система переходить до етапу беклогу продукту. Цей етап є ключовим для подальшого планування та організації робіт над проєктом, оскільки саме тут відбувається детальний аналіз кожної історії користувача (User Story – US), а саме стислого опису кінцевого результату для конкретного користувача, що є запрошенням до обговорення деталей, на основі чого проводиться оцінка зусиль, необхідних для їх реалізації.

Оцінювання балами історії користувача (Story Point estimation)

$$Analysis\colon for\ each\ User\ Story\ (US)\ 1 \le s\ \le p, \text{ де} \tag{6}$$

- Analysis означає процес детального аналізу кожної користувацької історії (User Story, US).
- for each User Story (US) $1 \le s \le p$ означає, що аналізу піддаються всі історії користувачів, що були відібрані для спринту, де s представляє порядковий номер історії, а p — загальну кількість пріоритетних історій для поточного спринту.
- Story Point estimation — це процес оцінки складності або зусиль, необхідних для реалізації кожної історії. Story Points використовуються для оцінки та вимірювання розміру завдання в термінах складності, обсягу роботи або ризиків.

На цьому етапі відбувається оцінка кожної User Story (US) з точки зору складності та необхідних ресурсів для її реалізації. Основними вихідними залежностями цього етапу є Activity Dependency (AD), яка визначає, що аналіз кожної User Story має завершитися до того, як відбудеться перехід до наступної фази пріоритизації (Selection $p \le n$ US (prioritization)), і Sequential Dependency (SD), що відображає послідовність, згідно з якою всі попередні пріоритизовані User Stories повинні бути проаналізовані перед переходом до Sprint Backlog.

Аналіз кожної User Story є критичним етапом, який забезпечує основу для подальшого планування та реалізації. Після завершення цього аналізу система переходить до стану Sprint Backlog. В цьому стані системи відбувається створення завдань (Tasks) для кожної User Story на основі його аналізу.

4. Беклог спринта (Sprint Backlog)

Впорядкований список роботи, що має бути виконана в спринті (беклог) є важливою складовою частиною Agile методології, яка використовується для організації та управління завданнями в рамках спринту. В цьому стані системи фіксуються всі завдання, що повинні бути виконані протягом поточного спринту, а також забезпечується безперервний моніторинг їхнього виконання. Sprint Backlog є динамічним документом, який постійно оновлюється на основі змінних умов та вимог проєкту. Завдання, які містяться в Sprint Backlog, визначаються і формуються на основі аналізу User Stories (USs), проведеного на попередньому етапі, і проходять кілька стадій перевірки та затвердження.

На етапі **Analysis: for each User Story (US) 1 ≤ s ≤ p (Story Point estimation)** було здійснено детальний аналіз кожного User Story, яка була відібрана для поточного спринту. Цей аналіз включає оцінку складності процесів, необхідних ресурсів і часу, який знадобиться для виконання завдань, пов'язаних із кожною User Story. Всі ці оцінки консолідуються в **Sprint Backlog**, де створюються конкретні завдання (Tasks), що відповідають вимогам User Stories. **Sprint Backlog** залежить від даних, отриманих на попередніх етапах, і відображає логічну послідовність виконання завдань. У ньому враховуються всі аспекти, пов'язані з функціональністю, послідовністю, а також специфічні залежності між завданнями, які мають бути виконані.

FD (Functional Dependency) є ключовою залежністю, що відображає функціональні вимоги, які були закладені на етапі аналізу User Stories. Кожне завдання, включене до Sprint Backlog, повинно чітко відповідати визначеним функціональним критеріям. Це забезпечує узгодженість завдань із загальними цілями проєкту та гарантує, що кожне завдання сприяє досягненню конкретних функціональних результатів. Описана залежність фіксує той факт, що завдання в Sprint Backlog не просто розподіляються довільно, а мають конкретну функціональну мету, яка інтегрується в загальну архітектуру системи. Це допомагає уникнути дублювання зусиль, а також запобігає ситуаціям, коли певні функціональні елементи залишаються нерозробленими або неправильно реалізованими.

SD (Sequential Dependency) відображає послідовність виконання завдань у межах спринту. У рамках Sprint Backlog визначається порядок виконання завдань, що враховує їх взаємозв'язок та залежність одне від одного. Наприклад, завдання, яке залежить від виконання іншого завдання, не може розпочатися, поки перше завдання не буде завершене. Ця залежність є важливою для підтримки логічної послідовності розробки та тестування компонентів системи. Що знижує ризики виникнення конфліктів під час інтеграції, покращує ефективність командної роботи та забезпечує своєчасне завершення спринту.

Sprint Backlog відіграє ключову роль у забезпеченні управління та контролю процесу розробки протягом спринту. Він є не просто списком завдань, а інструментом, що забезпечує прозорість і видимість усього процесу розробки для всієї команди. Усі учасники команди, включаючи розробників, тестувальників та Product Owner, мають доступ до Sprint Backlog, що дозволяє їм координувати свої дії, виявляти можливі проблеми на ранніх етапах та приймати оперативні рішення для їх усунення.

Крім того, Sprint Backlog служить основою для оцінки прогресу роботи команди. Протягом спринту завдання можуть змінювати свій статус (наприклад, з "в роботі" на "завершене"), що дозволяє команді постійно оцінювати свій прогрес і вчасно виявляти відхилення від запланованого графіка. А також виводити систематизовані дані на аналітичній панелі для Product Owner чи стейкхолдерів для оцінки загального прогресу по проєкту та визначати проблемні місця у роботі команди.

Після того як усі завдання включено до Sprint Backlog, відбувається перехід до стану

Проєктування завдань (Designing task) set for US S: $T_s \cong \{ T_i \mid 1 \le i \le sn, sn \in N \}$, де

- Designing task set for US S процес проєктування набору завдань для конкретної користувацької історії (User Story), позначеної як S.
- T_s **–** набір завдань, асоційованих з конкретною User Story S.
- T_i **–** окреме завдання в межах набору завдань T_s.
- $1 \le i \le sn$ — індекс i приймає значення від 1 до **sn**, де **sn** — кількість завдань, які складають набір для конкретної User Story.
- $sn \in N$ — кількість завдань **sn** є натуральним числом.

На цьому етапі відбувається проєктування завдань для кожного User Story, що забезпечує основу для їхньої реалізації. Завдання, сформовані на основі Sprint Backlog, проєктуються з урахуванням всіх функціональних та послідовних залежностей, визначених раніше. Цей етап має зворотній зв'язок Activity Dependency (AD) з попередніми станами, що забезпечує логічну послідовність і узгодженість всього процесу розробки. Додатково важливу роль на цьому етапі відіграє процес комунікації (CP), який забезпечує постійну комунікацію між Development Team та іншими стейкхолдерами, зокрема Product Owner. Ця комунікація є критичною для уточнення вимог, узгодження рішень і забезпечення того, що проектування завдань відповідає очікуванням замовника.

Беклог спринта є невід'ємною частиною управління проєктом в рамках Agile методології. Відповідний підхід до управління "Sprint Backlog" забезпечує узгодженість між функціональними вимогами, логічною послідовністю виконання завдань та прозорістю процесу розробки. Це, в свою чергу, підвищує ймовірність успішного завершення спринту, знижує ризики та забезпечує високу якість кінцевого продукту. Успішне впровадження Sprint Backlog вимагає не тільки правильної технічної реалізації, але й постійної уваги до комунікації між учасниками команди, а також регулярної оцінки прогресу та внесення необхідних коректив у процес розробки.

5. Архітектура підсистеми (Sub-system Architecture)

На цьому етапі, після завершення формування Sprint Backlog, система переходить до стану Sub-system Architecture. Цей етап є критичним для забезпечення цілісності архітектури підсистеми та її подальшої інтеграції в загальну схему. Розглянемо детальніше кожен з елементів цього процесу, а також їх взаємозв'язки та важливість для успішного управління розподіленими IT проєктами.

Завдання по програмуванню (Codding tasks): $t \in T_s$, де

– t – окреме завдання, яке виконується під час розробки програмного продукту.

– $t \in T_s$ – вказує, що завдання t є елементом набору завдань T_s, що були визначені для конкретної користувацької історії (User Story).

– T_s – набір завдань, асоційованих з певною користувацькою історією (User Story S), які необхідно реалізувати під час розробки.

Це етап, на якому відбувається реалізація конкретних завдань, що визначені у **Sprint Backlog** і спроєктовані на попередньому етапі

Проєктування завдань (Designing task) set for US S: Ts ≅ { Ti | 1 ≤ i ≤ sn, sn ∈ N }

Цей етап є ключовим для забезпечення коректної реалізації функціональності кожної User Story. Кодування є основою процесу розробки програмного продукту, де всі попередні етапи (планування, аналіз, проектування) перетворюються на реальний програмний код.

Sequential Dependency (SD) — це вхідна залежність із етапу розробки набору завдань (Designing task set for US S: T_s). Ця залежність визначає, що процес кодування може розпочатися лише після завершення проєктування відповідних завдань. Це гарантує, що всі архітектурні

рішення, прийняті на етапі проєктування, будуть враховані під час написання коду. Таким чином, забезпечується послідовність і узгодженість архітектурних вимог на кожному етапі.

Далі слідує Activity Dependency (AD) — вихідна залежність, яка встановлюється між кодуванням (Codding tasks) та наступними етапами, такими як тестування та інтеграція. Вона забезпечує послідовний перехід від одного етапу до іншого, гарантуючи плавний потік процесів і узгодженість результатів. Завдяки цій залежності досягається безперервність і зв'язність у процесі розробки.

Поряд із цим важливим аспектом є ресурси (Resources). І на етапі розробки набору завдань, і на етапі кодування є певна залежність від наявних ресурсів. Це означає, що для успішного виконання завдань необхідно забезпечити доступність усіх потрібних ресурсів, включаючи розробників, інструменти, доступ до баз даних, середовища розробки тощо. Правильне планування і використання ресурсів є критичним для забезпечення своєчасного та якісного завершення кодування. Отже, належне управління ресурсами відіграє важливу роль у процесах розробки.

Останній аспект, який необхідно враховувати, – це взаємодія з командою розробників (Development Team). Етап кодування також суттєво залежить від команди розробників. Це підкреслює необхідність постійної взаємодії між розробниками, обміну інформацією та узгодження дій у процесі реалізації завдань. Враховуючи, що розробка здійснюється розподіленими командами, важливо забезпечити ефективну комунікацію та координацію між членами команди, розташованими в різних часових та географічних зонах. Таким чином, забезпечується ефективність та узгодженість роботи команди на всіх етапах проєкту.

6. Модулі (Modules)

Після завершення кодування відбувається перехід до стану Modules, де здійснюється агрегування модулів, які були реалізовані під час Codding tasks. Цей етап є критичним для перевірки цілісності та взаємодії всіх компонентів системи перед їх інтеграцією.

На етапі Modules здійснюється комплексне тестування реалізованих модулів. Це включає в себе перевірку функціональності, стабільності, сумісності та інших важливих аспектів, які гарантують, що модулі відповідають вимогам і можуть бути інтегровані в систему без помилок.

Основні залежності для етапу тестування починаються з Activity Dependency (AD), що є вхідною залежністю від Codding tasks. Це означає, що тестування не може розпочатися, поки всі завдання з кодування не будуть завершені. Ця залежність забезпечує послідовність і чітку організацію роботи, де кожен етап ґрунтується на результатах попереднього.

Після завершення кодування важливу роль відіграє Reciprocal Dependence Task (RDT). Дана залежність відображає взаємодію між тестуванням і процесом виправлення помилок. Якщо під час тестування виявляються помилки, вони передаються на етап кодування для виправлення, після чого знову проходять тестування. Цей цикл повторюється до тих пір, поки всі помилки не будуть усунуті.

Одним із важливих елементів процесу тестування є Error Reports. Тестування генерує звіти про помилки, які потім використовуються для аналізу та виправлення проблем у коді. Ці звіти є критично важливими для виявлення недоліків і забезпечення їх усунення до переходу на наступний етап.

Далі слідує Sequential Dependency (SD), що є вихідною залежністю до наступного етапу. Тестування має бути завершене до того, як система перейде до стадії інтеграції. Це гарантує, що всі компоненти системи будуть інтегровані лише після того, як вони пройшли успішне тестування.

Нарешті, варто звернути увагу на ресурси (Resources). Подібно до кодування, тестування також залежить від наявності ресурсів, таких як тестувальники, автоматизовані інструменти тестування, середовища для проведення тестів тощо. Належне планування ресурсів є ключовим фактором успішного завершення етапу тестування, що дозволяє уникнути затримок і забезпечити високу якість виконання задач.

7. Безпомилкові модулі (Errorless Modules)

Після завершення тестування та виправлення всіх виявлених помилок система переходить до стану **Errorless Modules.** Це означає, що всі модулі були протестовані, і вони відповідають встановленим вимогам.

Після того, як всі модулі визнані безпомилковими, система переходить до інтеграції всіх компонентів у єдину функціональну систему. Інтеграція є складним процесом, який вимагає ретельної координації та перевірки на всіх рівнях, щоб забезпечити коректну системну роботу компонентів разом.

Інтеграція усіх завдань (Integration of all tasks) $t \in T_s$,

- **Інтеграція усіх завдань (Integration of all tasks)** — означає процес інтеграції всіх завдань, які були виконані та протестовані, у загальну систему.
- $t \in T_s$ — позначає, що кожне завдання **t** є частиною набору завдань T_s, який був раніше визначений для реалізації конкретної підсистеми або функції системи.

Ключовий етап у процесі розробки програмного продукту, на якому окремі компоненти, що були розроблені та протестовані раніше, інтегруються в єдину функціональну систему. Цей процес є критичним, оскільки забезпечує цілісність і взаємодію всіх компонентів, що є необхідною передумовою для правильного функціонування кінцевого продукту. Основні залежності на цьому етапі гарантують, що інтеграція проходить успішно, а компоненти системи відповідають встановленим вимогам.

На етапі інтеграції важливу роль відіграє Activity Dependency (AD), яка вимагає, щоб усі модулі пройшли тестування і були визнані безпомилковими перед початком інтеграції. Цей фактор забезпечує те, що до системи включаються лише коректно функціонуючі компоненти, що гарантує стабільність та надійність інтегрованої системи.

Наступний аспект — це Fit Dependency (FD) – забезпечує, те що всі модулі, які інтегруються, відповідають один одному та архітектурним вимогам системи. При цьому, підтверджується, що компоненти працюють разом без конфліктів, створюючи гармонійну і функціонально узгоджену систему.

Sequential Dependency (SD) визначає послідовність етапів інтеграції, які повинні бути дотримані для забезпечення правильного функціонування системи. Всі модулі повинні бути інтегровані в певному порядку, щоб уникнути можливих збоїв у роботі системи. Це створює чіткий план дій і забезпечує логічний та структурований процес інтеграції.

Нарешті, Communication Process (CP) забезпечує постійну комунікацію між командою розробки та іншими зацікавленими сторонами під час інтеграції. Це допомагає оперативно вирішувати проблеми, що виникають, і забезпечує відповідність кінцевого продукту вимогам замовника. Така комунікація є критично важливою для успішної інтеграції, оскільки дозволяє швидко реагувати на зміни та координувати зусилля всіх учасників процесу.

8. Функціональна підсистема (Functional Subsystem)

Процес розробки програмного забезпечення, особливо в контексті розподілених проєктних команд, вимагає особливої уваги до координації, управління залежностями та контролю якості на всіх етапах. Розглянемо детальніше фази "Functional Subsystem" та "User Acceptance", зокрема їхню взаємодію, значення для успішного завершення проєкту, і як саме вони впливають на роботу розподіленої проєктної команди.

Після успішної інтеграції всіх компонентів на етапі інтеграції, система переходить до фази Functional Subsystem. На цьому етапі всі компоненти об’єднуються в підсистему, яка повинна відповідати визначеним функціональним вимогам проєкту. Functional Subsystem є критичною фазою, оскільки в процесі їх реалізації визначається, наскільки ефективно модулі системно взаємодіють для забезпечення необхідної функціональності системи.

Стан **Sub-system Delivery** передбачає доставку підсистеми замовнику або кінцевому користувачу для подальшого тестування та оцінки. Цей стан є завершальним на цьому етапі розробки, де всі компоненти повинні бути готові для передачі та повністю відповідати встановленим вимогам. Це означає, що підсистема повинна бути протестована і визнана функціональною та безпомилковою.

Робота розподілених команд на етапі Functional Subsystem може бути організована за трьома основними типами розподілу: функціональним, географічним та часовим. Функціональний розподіл передбачає, що кожна команда або підгрупа команди відповідає за реалізацію певної функціональності системи. Така організація забезпечує спеціалізацію й підвищує ефективність роботи, оскільки команди можуть зосередитися на конкретних аспектах проєкту.

Географічний розподіл передбачає, що команди можуть бути розміщені в різних локаціях або навіть країнах. Це ускладнює процес інтеграції через необхідність врахування різниць у часових поясах та культурних особливостях. Однак цей підхід дозволяє залучити експертів із різних частин світу, що може значно покращити якість кінцевого продукту.

Часовий розподіл, у свою чергу, передбачає, що команди працюють у різних часових поясах, що забезпечує безперервний процес розробки. У такій організації одна команда може продовжувати роботу після завершення робочого дня іншої команди, що значно прискорює процес розробки. Проте цей підхід вимагає ретельного планування та координації, щоб уникнути помилок і непорозумінь у синхронізації робочих процесів.

9. Прийняття користувачем (User Acceptance)

Фаза User Acceptance є однією з найважливіших в процесі розробки, оскільки саме тут здійснюється оцінка того, наскільки готова система до використання кінцевим користувачем. Всі функції, інтегровані в систему, перевіряються на відповідність вимогам замовника і кінцевого користувача. Це може включати різні види тестування, зокрема функціональні тести, юзабіліті-тести, навантажувальні тести тощо.

Даний етап User Acceptance системи передбачає проходження через стан “System complete”, який виконує роль ключової точки прийняття рішення. На цьому етапі здійснюється оцінка готовності системи до релізу. Якщо система відповідає всім встановленим вимогам, пройшла необхідні тести і готова до випуску або передачі кінцевому користувачу, відбувається перехід до стану завершення проєкту (End). У цьому випадку система визнається готовою до використання.

Однак, якщо система не відповідає вимогам або під час тестування були виявлені критичні помилки, ухвалюється рішення про повернення до попередніх етапів проєкту, таких як фаза Indentification: n USs та Sprint plan. Всі виявлені недоліки передаються на доопрацювання, а система підлягає вдосконаленню до моменту повторної оцінки користувачами.

Для розподілених команд важливо забезпечити узгодженість та своєчасність тестування на етапі User Acceptance. Кожен член команди повинен чітко розуміти свої обов’язки та межі відповідальності, щоб уникнути дублювання зусиль або пропуску важливих тестів. Координація між членами команди, особливо в умовах географічного та часового розподілу, має бути налагоджена таким чином, щоб забезпечити своєчасне виявлення та усунення проблем.

Розроблена діаграма (рис. 1) відображає цілісний системний підхід до управління розподіленими проєктними командами в умовах функціональної, часової та географічної розподіленості. Запропонована концепція взаємодії дозволяє оптимізувати процеси розробки програмного забезпечення, в контексті реалізації високотехнологічних складних сучасних ІТ-проєктів, де ефективне управління розподіленими командами стає критичним фактором успіху.

Діаграма (рис. 1) чітко ілюструє, як саме всі етапи розробки пов’язані між собою через залежності та послідовності. Це забезпечує логічний та узгоджений перехід від одного етапу до іншого, що є необхідним для підтримання високого рівня контролю за якістю та ефективністю роботи. Особливу увагу приділено питанням управління розподіленими командами, що працюють в

різних часових поясах та географічних локаціях. Діаграма, яка по своїй суті є функціональною моделлю, враховує функціональний розподіл задач між членами команди, що дозволяє ефективно використовувати час та ресурси, забезпечуючи безперервний процес розробки.

Запропонований підхід включає всі етапи та процеси забезпечення якості кінцевого продукту, зокрема модульне тестування, інтеграцію компонентів, перевірку функціональності системи на етапі User Acceptance та фінальний контроль якості перед випуском продукту. Це значно знижує ймовірність помилок та забезпечує високу якість кінцевого продукту. Запропонована модель є достатньо гнучкою для адаптації до різних типів проєктів та специфічних вимог замовника. Вона може слугувати універсальним інструментом, який може бути використаний для різних типів IT-проєктів незалежно від їх складності та масштабу.

Одним із напрямків подальших досліджень буде оптимізація процесів комунікації між членами розподілених команд. Це може включати розробку нових чи інтеграцію існуючих інструментів та методів для забезпечення безперебійного та ефективного обміну інформацією між командами, що працюють у різних часових поясах та географічних регіонах. Подальші дослідження будуть спрямовані на адаптацію та масштабування моделі для управління великими проєктами з великою кількістю учасників та високою складністю. Загалом мова йде про формування системних цілісних процесів та процедур функціонування сучасних IT компаній та бізнесів, які щораз в більшій мірі трансформуються в крупні розподілені проєктні колективи та команди. Це включає в себе інтеграцію додаткових механізмів контролю за ресурсами, управління знаннями та забезпечення якості.

Висновки

У статті проаналізовано проблеми координації та розподілу завдань у розподілених Agile-командах, а також запропоновано новий функціональний підхід до їх вирішення. Основну увагу зосереджено на моделі, яка враховує різноманітні фактори, такі як досвід членів команди, їх продуктивність та специфічні вимоги до ролей у проєкті. Запропонований підхід спрямований на підвищення ефективності управління проєктами в умовах розподілених команд, зокрема, шляхом забезпечення прозорого та обґрунтованого розподілу завдань в чітко окресленій послідовності виконання завдань проєкту.

У роботі запропоновано функціональну модель, що подана у вигляді чіткої послідовності певних етапів, які реалізуються в рамках автоматизованої оцінки та формування розподіленої команди на основі трьох основних факторів: функціональність, часова доступність та географічна відповідність. Це в свою чергу забезпечує якісний підбір членів команди, мінімізує ризики та підвищує ефективність виконання завдань, що є ключовим для успішного втілення проєкту.

Подана модель є інструментом, який забезпечує комплексний системний підхід до управління розподіленими IT проєктами. Вона враховує ряд важливих аспектів, що необхідні для успішного завершення проєкту, і може бути успішно використана для підвищення якості та ефективності роботи розподілених проєктних команд. Запропонована функціональна модель є гнучкою, адаптивною і має значний потенціал для подальшого розвитку та вдосконалення. Проведена авторами робота не тільки забезпечує вдосконалення існуючих процесів, але й відкриває нові можливості для дослідження і запровадження інновацій у сфері управління розподіленими проєктними командами, зокрема в галузі IT.

Подальші перспективи дослідження будуть закцентовані на вдосконаленні розробленої функціональної моделі для її адаптації до більш складних проєктів з великою кількістю учасників і високою динамікою змін. Особлива увага буде приділена інтеграції нових інформаційних інструментів для забезпечення ефективної комунікації та координації між членами розподілених команд, а також розвитку підходів до подолання культурних, часових та соціальних бар’єрів у масштабних IT-орієнтованих проєктах.

Список літератури

1. Project Management Institute. (n.d.). Pulse of the profession: Future of project work. PMI. https://www.pmi.org/learning/thought-leadership/pulse/future-of-project-work
2. Atlassian. (n.d.). Scrum artifacts. Atlassian. https://www.atlassian.com/agile/scrum/artifacts
3. Васьків, Р., & Веретеннікова, Н. (2024). Інформаційні та комунікаційні інструменти ефективного функціонування розподілених проєктних команд. Вісник Національного університету "Львівська політехніка" "Інформаційні системи та мережі", (15), 357–369. https://doi.org/10.23939/sisn2024.15.357
4. Van Steen, M., & Tanenbaum, A. S. (2023). Distributed systems (4th ed.). distributed-systems.net. https://www.distributed-systems.net/index.php/books/ds4/
5. Forsgren, N., Humble, J., & Kim, G. (2018). Accelerate: The science of lean software and DevOps: Building and scaling high performing technology organizations. IT Revolution Press. https://itrevolution.com/book/accelerate/
6. Lamersdorf, A., Münch, J., Rombach, D., Sihling, M., & Natschläger, C. (2012). A rule□based model for customized risk identification and evaluation of task assignment alternatives in distributed software development projects. Journal of Software: Evolution and Process, 24(7), 713–727. https://doi.org/10.1002/smr.559
7. Mahmood, S., Anwer, S., Niazi, M., Alshayeb, M., & Richardson, I. (2017). Key factors that influence task allocation in global software development. Information and Software Technology, 91, 102–122. https://doi.org/10.1016/j.infsof.2017.06.009
8. Simão Filho, M., Pinheiro, P. R., Albuquerque, A. B., & Barreto, A. (2019). Task allocation and coordination in distributed agile software development: A systematic review. Complexity, 2019, 1–22. https://doi.org/10.1155/2019/7015418
9. Pereira, L., Jerónimo, C., Simões, F., & Sousa, P. (2024). Project virtual teams: Systematic literature review. International Journal of Agile Systems and Management, 17(1), 15–45.
10. Aslam, W., & Ijaz, F. (2018). A quantitative framework for task allocation in distributed agile software development. IEEE Access, 6, 15380–15390. https://doi.org/10.1109/ACCESS.2018.2812523
11. Stray, V., & Moe, N. B. (2020). Understanding coordination in global software engineering: A mixed-methods study on the use of meetings and Slack. Journal of Systems and Software, 170, 110717. https://doi.org/10.1016/j.jss.2020.110717
12. Patel, R., Rudnick-Cohen, E., Azarm, S., Otte, M., Xu, H., & Herrmann, J. W. (2020). Decentralized task allocation in multi-agent systems using a decentralized genetic algorithm. Proceedings of the IEEE International Conference on Robotics and Automation (ICRA). https://doi.org/10.1109/ICRA40945.2020.9197314
13. Nundlall, C., & Nagowah, S. D. (2021). Task allocation and coordination in distributed agile software development: A systematic review. Journal of Software Engineering Research and Development, 13, 321–330. https://doi.org/10.1007/s40411-020-00130-0
14. Bick, S., Spohrer, K., Hoda, R., Scheerer, A., & Heinzl, A. (2018). Coordination challenges in large-scale software development: A case study of planning misalignment in hybrid settings. IEEE Transactions on Software Engineering, 44(10), 932–950. https://doi.org/10.1109/TSE.2017.2730870

References

1. Project Management Institute. (n.d.). Pulse of the profession: Future of project work. PMI. https://www.pmi.org/learning/thought-leadership/pulse/future-of-project-work
2. Atlassian. (n.d.). Scrum artifacts. Atlassian. https://www.atlassian.com/agile/scrum/artifacts
3. Vaskiv, R., Veretennikova, N. (2024). Information and Communication Tools for Effective Functioning of Distributed Project Teams. Journal of Lviv Polytechnic National University "Information Systems and Networks", (15), 357–369. https://doi.org/10.23939/sisn2024.15.357
4. van Steen, M., & Tanenbaum, A. S. (2023). Distributed systems (4th ed.). distributed-systems.net. https://www.distributed-systems.net/index.php/books/ds4/
5. Forsgren, N., Humble, J., & Kim, G. (2018). Accelerate: The science of lean software and DevOps: Building and scaling high performing technology organizations. IT Revolution Press. https://itrevolution.com/book/accelerate/

6. Lamersdorf, A., Münch, J., Rombach, D., Sihling, M., & Natschläger, C. (2012). A rule□based model for customized risk identification and evaluation of task assignment alternatives in distributed software development projects. Journal of Software: Evolution and Process, 24(7), 713–727. https://doi.org/10.1002/smr.559
7. Mahmood, S., Anwer, S., Niazi, M., Alshayeb, M., & Richardson, I. (2017). Key factors that influence task allocation in global software development. Information and Software Technology, 91, 102–122. https://doi.org/10.1016/j.infsof.2017.06.009
8. Simão Filho, M., Pinheiro, P. R., Albuquerque, A. B., & Barreto, A. (2019). Task allocation and coordination in distributed agile software development: A systematic review. Complexity, 2019, 1–22. https://doi.org/10.1155/2019/7015418
9. Pereira, L., Jerónimo, C., Simões, F., & Sousa, P. (2024). Project virtual teams: Systematic literature review. International Journal of Agile Systems and Management, 17(1), 15–45.
10. Aslam, W., & Ijaz, F. (2018). A quantitative framework for task allocation in distributed agile software development. IEEE Access, 6, 15380–15390. https://doi.org/10.1109/ACCESS.2018.2812523
11. Stray, V., & Moe, N. B. (2020). Understanding coordination in global software engineering: A mixed-methods study on the use of meetings and Slack. Journal of Systems and Software, 170, 110717. https://doi.org/10.1016/j.jss.2020.110717
12. Patel, R., Rudnick-Cohen, E., Azarm, S., Otte, M., Xu, H., & Herrmann, J. W. (2020). Decentralized task allocation in multi-agent systems using a decentralized genetic algorithm. Proceedings of the IEEE International Conference on Robotics and Automation (ICRA). https://doi.org/10.1109/ICRA40945.2020.9197314
13. Nundlall, C., & Nagowah, S. D. (2021). Task allocation and coordination in distributed agile software development: A systematic review. Journal of Software Engineering Research and Development, 13, 321–330. https://doi.org/10.1007/s40411-020-00130-0
14. Bick, S., Spohrer, K., Hoda, R., Scheerer, A., & Heinzl, A. (2018). Coordination challenges in large-scale software development: A case study of planning misalignment in hybrid settings. IEEE Transactions on Software Engineering, 44(10), 932–950. https://doi.org/10.1109/TSE.2017.2730870

PROCESS MANAGEMENT IN DISTRIBUTED PROJECT TEAMS

[1] Roman Vaskiv, [2]Nataliia Veretennikova

Lviv Polytechnic National University,
Information Systems and Networks Department, Lviv, Ukraine
[1] E-mail: roman.i.vaskiv@lpnu.ua, ORCID: 0000-0002-8549-5035
[2] E-mail: nataliia.v.veretennikova@lpnu.ua, ORCID: 0000-0001-9564-4084

Summary. The paper examines approaches to managing the processes of coordination and distribution of tasks in distributed project teams in the IT industry, which work in geographically dispersed Agile environments. The focus is on developing a team member selection model that considers the experience, performance, and geographic location of members of distributed teams for effective task performance. The proposed functional model makes it possible to take into account the main factors and dependencies affecting the decision-making process in distributed teams, in particular functionality, time availability and geographical compatibility. This helps to minimize risks and increase the efficiency of project management, which is especially important in the rapidly changing IT market. The limitations of the model are analyzed and ways of further exploration are suggested.

Keywords: distributed project teams, Agile, distributed software development, project process management.